

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **V. N. V.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
bytem Dukelských hrdinů 59, 269 01 Rakovník

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-144/ZA-ZA11-HA13-2025 ze dne 2. 6. 2025, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2025 žalovaný vyslovil, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
2. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce brání žalobou, ve které současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. V tomto návrhu žalobce uvedl, že nutnost opuštění území České republiky by pro něj znamenala nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout žalovanému. Podotkl, že jeho možnost komunikovat se svým zástupcem v případě pobytu ve Vietnamu by byla velmi ztížena tím, že žalobce neumí česky. V České republice se nachází více krajanů, kteří češtinu ovládají, a tlumočnicků do češtiny. Žalobce zdůraznil, že zde pobývá od roku 2020, má zde osobní vazby. V případě vycestování do Vietnamu se žalobce nebude moct vrátit, i kdyby byl se svou žalobou úspěšný, a to z ekonomických důvodů (předluženost a vymáhání dluhů vůči jeho osobě) a z politických důvodů (sledování, vyšetřování policií).
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal. Uvedl, že účinky napadeného rozhodnutí nepředstavují pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Zdůraznil, že přiznání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odkladného účinku je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy, kdy by v důsledku okamžitého výkonu rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Žalobcem uváděné důvody nemohou podle žalovaného prokázat vznik natolik intenzivního následku, který by se dal klasifikovat jako újma podle § 73 odst. 2 s. ř. s., a nejsou ani v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že kromě jiného se žalobce může nechat zastupovat advokátem, se kterým může být v kontaktu a předávat mu pokyny; potřeba fyzické přítomnosti po dobu soudního řízení nebyla podle žalovaného opřena o skutkové okolnosti konkrétního případu.

5. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Odkladný účinek představuje zcela mimořádný institut, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
7. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek (újma hrozící žalobci se poměřuje s újmou jiných osob a veřejným zájmem). Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převaha újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

8. Soud veden shora uvedeným testem po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
9. Újmu žalobce předně spatřoval v tom, že by mu nebylo umožněno setrvat na území České republiky, vyčkat zde výsledku soudního řízení, případně využít svých procesních práv, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, podle kterého *„obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“*. Žalobce v nyní řešené věci sice poukázal na neznalost českého jazyka a lepší možnost zajištění překladu na území České republiky, nicméně soud zdůrazňuje, že tuto potenciální překážku lze překlenout využitím moderních komunikačních prostředků. Žalobce může například kontaktovat svého zástupce prostřednictvím videohovoru s tím, že osoba zajišťující překlad bude přítomna v kanceláři jeho zástupce. Žádné další individuální okolnosti žalobce neuvedl, a proto soud na jeho straně hrozící závažnou újmu neshledal.
10. Žalobce dále spatřoval hrozící újmu v nuceném vycestování do země původu. K tomu soud podotýká, že napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, zatímco obavy žalobce jsou spojeny s nuceným vycestováním, tj. až s případným rozhodnutím o vyhoštění z území České republiky. Tento důvod, pro který žalobce žádá o přiznání odkladného účinku, se tak zjevně míjí s předmětem, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Pro úplnost soud připomíná, že v rámci řízení o vyhoštění cizince je Policie České republiky povinna vyžádat si závazné stanovisko o tom, zda je vycestování cizince možné (srov. § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V případě nemožnosti vycestování může cizinec podat proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, jež má ze zákona odkladný účinek (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na předestřené skutečnosti lze tudíž konstatovat, že v projednávané věci je vyloučeno, aby napadeným rozhodnutím mohla žalobci vzniknout újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nestanoví žalobci povinnost opustit území České republiky. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018-39, nebo v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017-39.
12. K žalobcovu tvrzení, že na území České republiky pobývá od roku 2020 a má zde osobní vazby, soud konstatuje, že žalobce tyto údajné vazby nijak blíže nespecifikoval ani nedoložil. Soud k nim proto nemohl přihlížet. Totéž platí pro žalobcem tvrzené důvody, pro které se v případě vycestování do Vietnamu údajně nebude moct vrátit zpět do České republiky.
13. Prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, bylo výhradně na žalobci. Tuto povinnost však žalobce nesplnil, jelikož z výše uvedeného je zjevné, že výkon napadeného

rozhodnutí nemůže pro něj znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Žalobce proto sice splnil povinnost tvrzení, avšak neunesl břemeno důkazní.

14. Vzhledem ke shora popsáním skutečnostem, kdy je možno konstatovat, že žalobce ohledně již první ze tří kumulativně daných zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě neunesl břemeno důkazní, ztratilo na významu, aby se soud zabýval případným splněním ostatních dvou zákonných podmínek, jak byly vymezeny shora. Soud proto jeho návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 9. července 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce